

αὐτοχράτωρ, τὴν ἔδωκεν εἰς τὸν δεύτερόν του νιὸν Φερδινάνδον, κατὰ τὴν διάταξιν τοῦ Φραγκίσκου.

ιγ'. Μετὰ δὲ τὴν ἐπανάσασιν τῆς Γαλλίας τὴν

Μ. X. ἐκυρίευσαν μὲν οἱ Γάλλοι· Εἰς δὲ τὴν ἐν Λινεθίλλῃ

1801 εἰρήνην ἐκηρύχθη βασίλειον τῆς Εὐρουρίας· καὶ βα-

σιλεὺς αὐτῆς διωρίσθη ὁ Δοὺς τῆς Ηλέας· μετὰ

1807 βασιλισσα· Εἶπειτα δὲ ἡνώθη μὲ τὴν Γαλλίαν· Καὶ

εἰς τὸν Φερδινάνδον ἐδόθη τὸ Σαλτζβούργον· ἐπειτα

δὲ τὸ Βάρτζβούργον.

1814 ιδ'. Μετὰ δὲ τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος ἐπα-

νέλαβε πάλιν τὴν Τοσκάναν ὁ Φερδινάνδος, ὁ πρό-

τερον Δοὺς αὐτῆς.

ΚΓ'. Ι^ς ΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ.

α'. Η^ς Ε' πικράτεια τοῦ Πάπα τῆς Ρ^ς ὥμης συ-

νίσατό ποτε ἐκ τῆς Οὐμβρίας, ἐκ τοῦ Ιλικηνοῦ, ἐκ

τοῦ ἀγροῦ τῶν Σαβίνων, ἐκ μέρους τῆς Τυρρηνίας,

καὶ ἐκ τοῦ Λατίου.

β'. Εἰς τούτους τοὺς τόπους καὶ μάλιστα εἰς τὴν

Ρ^ς ὥμην ἐσυσήθη ἡ μεγάλη ἐκείνη δύναμις τῶν Ρ^ς ω-

μαίων· Καὶ οἱ μὲν Εὐροῦλοι καὶ οἱ Ρήγιοι ὅδη-

γούμενοι ὑπὸ τὸν Οδόακρον, τοὺς ἥρπασαν ἀπὸ τοὺς

Ρωμαίους· οἱ δὲ Ορογότθοι ἀπὸ αὐτοὺς· καὶ ἀπὸ

τοὺς Ορογότθους οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσαντινού-

πόλεως.

γ'. Εἶπειτα δὲ οἱ Λογγοβάρδοι ἐξενοχώρουν

πάντοτε τοὺς Εξάρχους τῶν βασιλέων τῆς Κωνσαν-

τινούπολεως, καὶ λαυράνοντες τόπους, ἐπλησίαζουν

πρὸς τὴν Ρ^ς ὥμην· Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐδύνατο νὰ ἔλθῃ

βοήθεια ἀπὸ τὴν Κωνσαντινούπολιν, ἐτρύφησαν πρὸς

τοὺς τότε δυνατοὺς Φράγκους,

δ'. Καὶ πρῶτον μὲν ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ γ', ἐξῆτησε βοήθειαν ἀπὸ τὸν Κάρολον Μαρτέλλον· ἀλλ' ἀπέθανον καὶ οἱ δύο πρὸ τοῦ νὰ φιᾶσῃ ἡ βοήθεια· Εἶπειτα δὲ ὁ Πάπας Στέφανος ὁ γ', ἐξῆτησε βοήθειαν ἀπὸ τὸν Ηιτίνον νίὸν τοῦ Μαρτέλλου, καὶ ἔλαβεν· Αὐτῷ οὖν δὲ ὁ Ηιτίνος ἔλαβε τὸ Εἰκονομάτον ἀπὸ τοὺς Λογγοβάρδους, τὸ ἔχαρισεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης.

M. X.

ε'. **Αὐτὸις** Λογγοβάρδοι πάλιν ὥρμησαν εἰς 754 τοὺς τόπους τοῦ Πάπα· καὶ ὁ μέγας Κάρολος τοὺς κατενίκησε, καὶ ἔδωκε πάλιν τὸ χάρισμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ρώμης μὲ προσθήκην καὶ ὕλλων τόπων, ἐπὶ Πάπα Λέοντος τοῦ γ'. Καὶ οὕτω συνέση ἡ λεγομένη κληρονομία τοῦ ἀγίου Ηέτρου, ἦτοι ἡ Παπικὴ ἐπικράτεια καὶ δυναστεία.

ζ'. Εἰς δὲ τὴν ἐννάτην ἑκατονταετηρίδα ὁ Πάπας Νικόλαος ὁ α', ηὔξησε πολὺ τὴν παπικὴν ἔξουσίαν εἰς τὴν δύσιν· Θέλων δὲ νὰ αὐξήσῃ αὐτὴν καὶ εἰς τὴν ἀνατολὴν, ἔδωκεν αἵτιαν εἰς τὸ σχῖσμα μεταξὺ τῶν δύο ἐκκλησιῶν.

η'. Εἰς δὲ τὴν ἐνδεκάτην ἑκατονταετηρίδα ὁ Πάπας Λέων ὁ θ'. ἔλαβε τὸ Βενεβέντον μὲ τὴν περιοχὴν του εἰς τὸ βασίλειον τῆς Νεαπόλεως· ὁ δὲ Πάπας Νικόλαος ὁ θ', καθυπέταξε τοὺς μεγισάνας τῆς Ρώμης μὲ τὴν βοήθειαν τῶν Νορμάννων· Καὶ οὕτω προκατέβαλε τὸ θεμέλιον τῆς κυριαρχίας.

η'. Εὐτεῦθεν ἔλαβεν ἡ κυριότης τοῦ Πάπα κατὰ διαφόρους καιροὺς διαφόρους μεταβολὰς· Διότι εἰς τὴν δωδεκάτην ἑκατονταετηρίδα ὁ Πάπας Γρηγόριος ὁ ζ', νίὸς εὐτελοῦς τινὸς τέκτωνος, ἤπλωσε τὰ 1058 δικαιώματα εἰς ὅλα τὰ βασίλεια τῆς Εὐρώπης· καὶ τὰ ἐφορολόγησε· καὶ ἐπλάτυνε τὴν Παπικὴν ἐπικράτειαν ἀπὸ τοῦ Βιτέρβου ἕως τοῦ Ορβιέτου· Εἶχων δὲ ἀκατάπαυσον ἐχθροπάθειαν μὲ τὸν αὐτοκράτορα Ερρίκον, διήγειρε ὅλον τὸ ὑπήκοον του εἰς ἀποστολὰν κατ' αὐτοῦ· Αὐτὸις ἐλθόντος τοῦ Ερρίκου κατ' αὐ-

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΥ ΦΥΛΟΥ ΕΠΙΧΑΝΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

τοῦ, καὶ κυριεύσαντος τὴν Ρώμην, ὁ Πάπας μόλις
M. H. ἐσώθη, ἀρπαγεὶς μὲ δύναμιν, ἀπὸ τὸν Λούκα τῆς
1085 Α' πουλίας· καὶ φυλαχθεὶς εἰς τὴν Α' πουλίαν· ἔν-
θα καὶ ἀπέθανεν ἐν τῇ πόλει Σαλέρνῳ.

θ'. Καὶ μὲν ὅλα ταῦτα οἱ Πάπαι τότε μόνον
ἔδυνήθησαν νὰ γείνωσι κύριοι τῆς Ρώμης, ὅταν ἐ-
ξουσίασαν τὸν λόφον τοῦ Α' δριανοῦ· ὅστις ὠνομάσθη
1198 ὕσερον τοῦ ἀγίου Αγγέλου· Καὶ πρῶτον ὁ Πάπας

1273 Ι' ροχέντιος ὁ γ', ἔγεινε κυριάρχης τῆς πόλεως Ρώμης.

τηρίδια ἥλθεν εἰς τὴν Παπικὴν ἐξουσίαν τὸ ἐν Γαλ-
λίᾳ Βαινεσινὸν, μὴ ἔχον κύριον· εἰς δὲ τὴν δεκάτην
1348 τετάρτην, ἥγόρασεν ὁ Πάπας Κλήμης ὁ σ', τὴν Λύε-
νιῶνα μὲ τὴν περιοχὴν της· Καὶ εἰς ταύτην τὴν πό-
λιν διέτριψαν οἱ Πάπαι ἐβδομηκοντα δύο ἔτη· καὶ
ἥσαν ἐξηρτημένοι ἀπὸ τοὺς βασιλεῖς τῆς Γαλλίας.

ια'. Εἰς δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς δεκάτης ἔκτης ἐκ-
1513 τονταετηρίδος ὁ Πάπας Ι' οὐλιος ὁ θ', ἔλαβε μὲ τὰ
ὅπλα τὴν ἐπικράτειαν τῆς Βονωνίας· ἀφεὶς παρὰ μέ-
ρος τὴν τοῦ Σωτῆρος ἐντολὴν· ἡ ὅποια δὲν δίδει
ἄδειαν εἰς τοὺς μαθητάς του νὰ ἔχωσι μήτε πῆραν,
μήτε ἔφεδον· Οὐ δὲ διάδοχός του Λέων ὁ ι', ἦτον
ἐκ τοῦ γένους τῶν Μεδίκων· Καὶ ἐπειδὴ ἦτον μεγα-
λοπρεπής, ἐπολλαπλασίασε τὰς χρείας τοῦ Παπάτου·
καὶ ἐπενόει νέους τρόπους προσόδων· καὶ ἐκ τούτου
κατεβάρυνε τὴν Εὐρώπην ἀπὸ περάτων ἕως περάτων
μὲ ἀφορήτους δασμοφορίας· μεταχειριζόμενος τὸν
φιλανθρωπότατον Ι' ησοῦν ὡς ἀπανθρωπότατον τύ-
ραννον· καὶ καπηλευόμενος αὐτὸν κατὰ Βούλησιν·
Καὶ ἐπροσάτενε τοὺς λογίους, διὰ νὰ τοὺς ἀυβλύνῃ·
καὶ νὰ τοὺς καταντήσῃ μᾶλλον κόλακας, παρὰ ἐξε-

1517 ταςὰς τῆς μυσαρᾶς ἀθεῖας του· Καὶ ἐκ τῶν τοιούτων
ἀπανθρωπιῶν κινούμενος καὶ ὁ Λούθηρος ἔκαμα τὸ
σχῆμα τῆς δυτικῆς ἐκκλησίας· διὰ νὰ καταδιψῇ
τὸν ἑωσφορικὸν Παπικὸν τύφον.

ιθ'. Ο^ς δὲ Πάπας Κλήμης ὁ ζ', ἀπέκτησε μὲν Χ. πόλεμον τὴν Μάρκαν τῆς Αγκῶνος· ἡ ὥποια καὶ ἔως 1532 τοῦ νῦν γνωρίζει τὸν Πάπαν ὑπερασπισήν της· Εἶπεται δὲ ἔξουσίασαν οἱ Πάπαι τὸ Δουκάτον τῆς Φερδάρας· Μετὰ δὲ ταῦτα ἔξουσίασαν τὸ Οὐρβινὸν, καὶ 1589 τὸ μικρὸν Κασρικὸν Δουκάτον, καὶ τὸ Ρωγκιλιωνι- 1631 κὸν Κομητάτον· Καὶ ἐν γένει οἱ Πάπαι μὲν τὴν 1661 πνευματικὴν, κακῶς ἔξηγουμένην, καὶ ἀνθέως μεταχειριζομένην, ἔξουσίαν, καὶ μὲν τὴν σπάθην, ἐναντίον τῶν παραγγελιῶν τοῦ ἀκάκου ἀρνίου τοῦ Χριστοῦ, ἔχερδησαν πολλοὺς τόπους.

ιγ'. Καὶ ταῦτα μὲν ἐγίνοντο ἔως ὅτου σοφοὶ καὶ θεοσεβεῖς ἡγεμόνος ἔσησαν τὸ κακὸν· Διότι ὁ μὲν αὐτοκράτωρ Ιωσήφ ὁ α', ἔλαβεν ἀπὸ τὸν Πάπαν Κλήμεντα τὸν θ', τὴν Βονωνίαν, καὶ τὸ Κόμοκλον· καὶ τὰ ἐπέξερψε πάλιν· ἡ δὲ Γαλλία ἐκυρίευσε πολλάκις τὴν Αθηνιῶνα· καὶ ἡ Νεάπολις, τὸ Βενεβέντον· καὶ ὁ βασιλεὺς τῶν δύο Σικελιῶν ἡρυήθη τὸ δι- 1788 καιον τοῦ αὐθέντου, τὸ ὅποιον εἶχεν ὁ Πάπας εἰς τὸ βασίλειόν του.

ιδ'. Τελευταῖον δὲ ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς ἐπανασάσεως ὁ Πάπας Ηἴος ὁ σ', παραιτησε τὴν Αὐγενιῶνα καὶ τὸ Βαινεσινὸν εἰς τὴν Γαλλίαν, καὶ εἰς τὴν ἐν Τολεντινῷ εἰρήνην, τὴν Φερδάραν, τὴν Ρωμανίαν, καὶ τὴν Βονωνίαν, εἰς τὴν Κισαλπινικὴν δημοκρατίαν· Εἶπεται δὲ καὶ ἡ λοιπὴ ἐπικράτεια τοῦ Πάπα ἔγεινε Ρωμαϊκὴ δημοκρατία· καὶ ὁ Πάπας Ηἴος ὁ σ', ἐφέρθη εἰς τὴν Βαλεντίαν, ὅπου καὶ ἀπέθανεν ἐτῶν 82.

ιε'. Εὐκλέχθη δὲ Πάπας Ηἴος ὁ ζ'. ὅστις ἔζε- 1799 ψεν εἰς τὸ Ηαρίσιον τὸν Ναπολέοντα αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων· Εἶπεται δὲ ὁ Ναπολέων ἔλαβε τὴν ἐπικράτειάν του καὶ τὸ σέμμα του· καὶ ἦνωσε τὴν Ρώμην μὲν τὴν Γαλλίαν, καὶ τὸν Πάπαν ἔφερεν εἰς τὸ Φονταινεβλέον· ἔνθα ὁ Πάπας οὗτος ἔδειξε χαρακτῆρα

σαθερὸν, μὴ ὑπείξας εἰς τὰς θελήσεις τοῦ Ναπολέοντος.

ις'. Οὐταν δὲ ἐπλησίασαν εἰς τὸ Ηαρίσιον τὰ συμμαχικὰ σρατεύματα, τότε τὸν ἀπέλυσεν ὁ Ναπολέων, καὶ ἥλθεν εἰς τὴν Ρώμην· ὅπου ἐσύνησε πάλιν τὸ τάγμα τῶν Ιησουΐτων· καὶ τὸ ἵερὸν κριτήριον· Εἰς δὲ τὴν Ελληνικὴν ἐπάνασσαν, φαίνεται ὅτι ἔδειξε συμπάθειαν· Καὶ καλεσθεὶς εἰς τὴν ἐν Βερούνῃ συνέλευσιν, φαίνεται ὅτι ἔκαμε τοὺς μονάρχας ἡπιωτέρους πρὸς τοὺς κατατυραννουμένους Χριστιανοὺς· διότι καὶ αὐτὸς περιεποιεῖτο τοὺς εὐχορένους εἰς τὴν Αγκῶνα, διὰ νὰ ὑπάγωσι πρὸς Βούθειαν τῆς πατρίδος των, δυνυχεῖς Ελληνας· Τὸ αὐτὸ δὲ ἥκολούθησε καὶ ὁ διάδοχός του Λέων ὁ ιβ'.

ΚΔ'. ΙΣΤΟΡΙΑ τῆς ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

α'. Ή κάτω Ιταλία κατφεῖτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ Ελληνας· καὶ τὸ νῦν βασίλειον τῆς Νεαπόλεως ὠνομάζετο Μεγάλη Ελλὰς· Τῆς δὲ Σικελίας οἱ ἀρχαιότατοι οἰκήτορες ἦσαν πρὸς μὲν ἀνατολὰς οἱ Τρωγλοδῦται Κύκλωπες, πρὸς δὲ μεσημβρίαν οἱ Λαισριγόνες· καὶ μεταξὺ τούτων ἐξάιθησαν οἱ Σικανοὶ, διωχθέντες ἀπὸ τοὺς Λίγυρας· μεταξὺ δὲ πάλιν τούτων οἱ Ελυμοι, Τρωϊκὸν ἔθνος, μετά τινων Φωκέων· Μετὰ δὲ τούτους ἥλθον ἀποικίαι τῶν Ελλήνων καὶ τῶν Καρχηδονίων· ἔως ὅτου οἱ Καρχηδόνιοι ἐξουσίασαν τὸ περισσότερον μέρος αὐτῆς· καὶ τελευταῖον οἱ Ρώμαῖοι ἐγείναν κύριοι καὶ τῶν δύο Σικελιῶν.

β'. Οἱ Εροῦλοι καὶ οἱ Ρήγιοι, ἔθνη Γερμανικὰ, ἔχοντες ὄδηγὸν τὸν Οδόακρον, εἰς τὴν πέμπτην ἑκατονταετηρίδα, κατέλυσαν τὸ δυτικὸν βασίλειον.

λειον τῶν Ρωμαίων· καὶ κατεσάτην εἰς τὴν κάτω Ιταλίαν· Άλλοι οἱ Οὐρουγύνοι, ἄλλο ξύρος Γερμανούς, ἐκβιάζεται ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Βασιλέως των Θευδωρίζοντος ἐκ τῆς Ηλλασσος εἰς τὴν Ιταλίαν, καὶ μ. ν. κιριεύσαντες ὅλον τὸν τόπον, ἔδωκαν τέλος εἰς τὸ 553 βασιλείον τῶν Ερυθρίων· Άλλα καὶ τοῦτο τὸ Βασίλειον ταχέως ἐξέπεσεν, ἀποθανόντος τοῦ Θευδωρίζοντος· Καὶ δὲ Ναραῆς, ἀρχιεράτης τοῦ Ιουνιανοῦ, τὸ Ξωλούριον σε διόλον· Καὶ ἔκτοτε ἐξουσίαζον οἱ Εζαρχοί· σελλόμενοι ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολεων ἀπὸ τούτους αὐτοκράτορας, καὶ ὑπὸ τούτους ἦσαν οἱ Δουκεῖς.

χ. Εἰς δὲ τὴν ἔκτην ἑκατονταετηρίδα ἥλιθον οἱ Λογγοβάρδοι, Γερμανικὸν ξύρος καὶ αὐτοὶ, κατ' αὐτὸς μὲν εἰς τὴν ἄνω Ιταλίαν, καὶ ἐσύνησαν ἐκεῖ βασιλείον, ἐξ ὧν προῆλθε τὸ ὄνομα τῆς Λομβαρδίας· μετ' ὀλίγον δὲ καὶ εἰς τὴν κάτω Ιταλίαν· καὶ ἐζαμάν, Δουκάτα, Ηριγκιπάτα, καὶ Κομητάτα. 772

δ'. Μετὰ δὲ ταῦτα ὁ βασιλεὺς τῶν Φράγκων, καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τῶν Γερμανῶν Κάρολος ὁ μέγας, ὑπεραξαν τὸ βασιλείον τῶν Ιογγοβάρδων· Καὶ εἰς 827 τοὺς βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινούπολεως ἐμειναν μόνον ἡ Σικελία καὶ ὀλίγα μέρη τῆς κάτω Ιταλίας. 842

ε'. Άλλοι οἱ Σαρακηνοὶ ἐκυρίευσαν τὴν Σικελίαν καὶ τὸ Δουκάτον τῆς Νεαπόλεως· καὶ τὰ ἐκράτηησαν, ἕως ὅτου ἐδιώχθησαν ἀπὸ τοὺς Νορμάννους· οἱ ὅποιοι ἐβοήθουν μὲ τὴν μάχαιράν των ἐκείνους, ὅσοι τοὺς ἐδιδον περισσότερα.

ζ'. Εἰς τούτους ἐδωκεν ὁ Δοὺς τῆς Νεαπόλεως τὴν πεδιάδα τῆς Αὐτέρσας· Καὶ οἱ νίοι τοῦ Κόμητος Ταγκρίδου ἐκυρίευσαν τὴν Α' πουλίαν· Καὶ εἰς 1072 ἐξ αὐτῶν Ροβέρτος Γυϊσκάρδος ὠνομάσθη Δοὺς τῆς Α' πουλίας ἀπὸ τοὺς Πάπας, ὑποχρεωθεὶς νὰ δίδῃ εἰς αὐτοὺς ἐτῆσιν δασμόν· Α' πὸ αὐτοῦ δὲ διέβησαν εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ ἐδίωξαν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ τοὺς

Σαρακηνοὺς· καὶ Π^τωγέριος ὁ α', ἀνομάσθη κόμης τῆς Σικελίας.

ζ'. Ο^τ Ρ^ωοβέρτος καὶ ὁ Ρ^ωγέριος ἥσαν ἀδελφοί· Καὶ ὁ μὲν Ι^ηροβέρτος ἀπέιθανεν· ὁ δὲ Ρ^ωγέριος ὁ α', ἥγιασε καὶ τοὺς τόπους ἐκείνου μὲ τοὺς ἔδικούς του· Ρ^ωγέριος δὲ ὁ β', ὁ νίὸς καὶ διάδοχος τοῦ α', απέκτησε καὶ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς κατω Ιταλίας, καὶ ἔκαμε τὸ Ηάνοομον (Ηαλέριον) καθέδραν του· καὶ ἀνομάσθη βασιλεὺς· τὸ ὅποιον ἐπεβεβαίωσε καὶ ὁ Ηάπας Αὐγάλητος ὁ β'. Οὗτος εἰσήγε τὴν μεταξονοργίαν εἰς τὴν Σικελίαν.

η'. Τούτου δὲ ὁ νιὸς Γουλλιέλμος ὁ α'. ὡνομασθῇ Κακὸς· ὁ δὲ νιὸς τοῦ Γουλλιέλμου Γουλλιέλμος ὁ β', ὡνομάσθῃ Α'γαθὸς· Α'ποθανόντος δὲ τούτου ἀτέκνου, ἐξέλιπε τὸ Ρ' αγερικὸν γένος.

θ'. Ο' δ' αὐτοκράτωρ Εὐρώπης ὁ οὐ, εἶχε γυναικα τὴν θυγατέραν Παγεόιν τοῦ β', ὅθεν ἔγεινεν αὐτὸς κληρονόμος καὶ τῶν δύο βασιλεῶν. Η' δὲ νόθος ἀδελφὸς Γουλλιέλμου τοῦ β', Ταγκρίδης, καὶ ὁ γιός του Γουλλιέλμος, ἐφιλονείκησαν μετ' αὐτοῦ
M. X. περὶ κληρονομίας.

1197 ι'. Ο' δὲ νιός του Φριδερίκος ὁ β', εἶχε πολλὰς
διαφορὰς μὲ τὸν Πάπαν· Εἴκαμεν ὅμως τὴν Νεάπο-
1224 λιν καθέδραν τῶν δύο Σικελιῶν· ὅπου ἐσύνησε καὶ
ἀκαδημίαν· καὶ ηὔξησεν ἡ Σικελικὴ ποίησις.

ια'. Τούτου δὲ ὁ νιὸς Κόρδαδος ὁ δ', ἀφῆκε
διάδοχον τὸν νιόν του Κορδαδίνυν • ἀλλ' ὁ Μαμφρέ-
δος, νιὸς νόθος Φριδερίκου τοῦ β', παρέλαβε τὸ βα-
σίλειον, πρῶτον μὲν, ὡς ἐπίτροπος • ἐπειτα δὲ, ὡς
βασιλεὺς.

1204 ιθ'. Ος δὲ Ηάπας Κλήμης ὁ δ', ἔκαιμε βασι-
λέα Κάρολον τὸν Δούκα τοῦ Αὐγούστου, τὸν ἀδελφὸν
1205 Λουδοβίκου τοῦ θ', βασιλέως τῆς Γαλλίας. Οὗτος δὲ
ὁ Κάρολος ἐνίκησε τὸν Μαυρορέδον· ὅστις ἐπεσενείς
1208 τὴν μάχην· Οὐμοίως δὲ ἐνίκησε καὶ τὸν Κούρδαδῖνον,

καὶ τὸν ἀπεκεφάλισεν εἰς τὴν Νεάπολιν παρθησάς,
ὅμοῦ μὲ τὸν πρίγκιπα τῆς Α' ουρίας Φριδερίκου.

ιγ'. Μετὰ δὲ ταῦτα Ηέτρος ὁ γ', βασιλεὺς τῆς
Α' όρων, ἀνὴρ Κωνσταντίας τῆς θυγατρὸς τοῦ
Μαμφρέδου, κατέσφαξ τὸν ἐν Σικελίᾳ Γάλλους.
καὶ τὴν ἐκυρίευσεν. II^ς δὲ σφαγὴ αὗτη ὠνομάσθη
Ἐ' σπερινὸς Σικελικός. ἐπειδὴ συνέβη μετὰ τὸν ἐσπε-
ρινὸν τῆς Ηλευθερίας τοῦ Ηάσχα.

ιδ'. Οὐρωποὺς διηρέθη τὸ βασίλειον· καὶ ἡ
μὲν Νεάπολις ἔξουσιάζετο ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Α' νυιοῦ, M. X.
μέχοι τὸν Θανάτου Ι' ωάννης τῆς τελευταίας βασιλίσ- 1382
σης τούτου τοῦ οἴκου· ἡ δὲ Σικελία ὑπὸ τῶν Α' όρω-
γωνίων· οἵτινες κυριεύσαντες τὴν Νεάπολιν, τὴν ἥρω-
σαν μὲν Σικελίαν· Καὶ τὴν εἶχον, μέχρις ὅτου
Κάρολος ὁ η', βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, ἐπροσπάθησε
μὲν νὰ τὴν κυριεύσῃ· ἐμποδίσθη δὲ ἀπὸ τὰς ἄλλας 1492
δυνάμεις· Ε' πειτα δὲ Λουδοβίκος ὁ φ', τὴν ἐκυ-
ρίευσε μὲν· ἀλλὰ τὴν ἥρπασε πάλιν Φρεδινάνδος ὁ
ε', ὁ βασιλεὺς τῆς Ι' σπανίας· Καὶ οὕτως ἦγον ἡ
Νεάπολις καὶ ἡ Σικελία διακόσια ἔτη ὑπὸ τῶν Ι' σπα-
νικῶν βασιλέων.

ιε'. Ε' πικρατοῦντος τούτου τοῦ καιροῦ, ἔγεινεν
εἰς τὴν Νεάπολιν μεγάλη ἐπανάσασις ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν 1647
τοῦ Μασανιέλου· ἀλλὰ ταχέως κατεσβέσθη· καὶ δὲν
ἐπροξένησε τινὰ μεταβολὴν τῆς διοικήσεως.

ις'. Εἰς δὲ τὸν περὶ διαδοχῆς τῆς Ι' σπανίας
πόλεμον, ἡ μὲν Νεάπολις ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Α' ου-
ριακούς· ἡ δὲ Σικελία, ἔμεινεν ἀπειρακτος· Εἰς δὲ 1713
τὴν ἐν Οὐλτραϊέκτῳ εἰρήνην ἀπεφασίσθη νὰ δοθῇ ἡ
Νεάπολις εἰς τὸν οἶκον τῆς Α' ουρίας· καὶ ἡ Σικε-
λία εἰς τὸν Δούκα τῆς Σαβανδίας· Α' λλ' ἡ Ι' σπα-
νία ἐξήτησε νὰ κυριεύσῃ πάλιν τούτους τοὺς τόπους·
καὶ ὑπετάξε τὴν Σικελίαν· ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τοῦ πο- 1718
λέμου τὴν παρεχώρησεν εἰς τὴν Α' ουρίαν.

ιζ'. Οὕταν δὲ ἡ Ι' σπανία ἐπολέμησεν ὅμοῦ μὲ τὴν 1720
Γαλλίαν περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ βασιλέως τῆς Πολω-

νίας, τότε ἐκνούσεν απὸ τοὺς Αὐτοκρατοὺς τὴν
Νεάπολιν καὶ τὴν Σικελίαν· Καὶ εἰς τὴν ἐν Βιέννη
εἰρήνην ἐδόθησαν ταῦτα τὰ δέο Βασιλεῖα εἰς τὸν
νὶὸν τοῦ βασιλέως τῆς Ισπανίας Κάρολον· καὶ ὁ
M. X. αὐτοκράτωρ ἔλαβε τὴν Ηλάουαν καὶ τὴν Ηλακεντίαν.

1750 ιη'. Ε' περιή δέ ὁ Καύρολος ἔμεινε διάδοχος τοῦ
θρόνου τῆς Ρωμαϊκᾶς, ἀγνής διάδοχον τῶν δύο Σι-
κελιῶν Φερδινάνδον τὸν τίτλον του· τοῦ ὅποίου ἡ γυνὴ[•]
Καρολίνα εἶχεν εἰσροήν πολλήν εἰς τὰ πράγματα τοῦ
βασιλείου.

1793 οὗτος ὁ Φερδινάνδος ἡγέρθη μὲ τὴν Αὐγούστιαν κατὰ τῆς Γαλλίας εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐπανα-
1796 ξάσεως· Άλλα μετὰ τοὺς θριάμβους τοῦ Βουναπάρ-
1798 του εἰς τὴν ἄνω Ιταλίαν ἔκλεισεν εἰρήνην· Εἶπειτα
δὲ εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ρώμην, τὴν ὥποιαν κατεῖχον
οἱ Γάλλοι· ἀλλ’ ὁ σρατηγὸς τῶν Γάλλων Σαμπιῶν,
νικήσας αὐτὸν εἰς διαφόρους μάχας, ἐμβῆκεν εἰς τὴν
Νεάπολιν· Καὶ ὁ βασιλικὸς οἶκος ἔκυργεν εἰς τὴν Σι-
κελίαν· Καὶ ἐπανῆλθε μὲν, νικηθέντων τῶν Γάλ-
1801 λων· ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐν Μαρέγκωρ μάχην ἐσυμφω-
νήθη νὰ μὴ δέχιωνται τοὺς Αγγλούς.

1805 ζ'. Ε'ν τῷ δευτέρῳ δὲ Α'ονιστακῷ πολέμῳ, ἐπειδὴ οἱ Α'γγλορῶσσοι ἔμβηκαν αὐτοῦ· καὶ οἱ Γάλλοι μετὰ τὴν ἐν Ηρεσθούργῳ εἰρήνην τὴν ἐκνοίενσαν, ὁ βασιλεὺς αὐτῆς πάλιν ἔφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν· καὶ ἔζησε τὸν θρόνον του εἰς τὸ Παιλέουν.

1814 ζε'. Μετὰ δὲ τὴν καθαιρεσιν τοῦ Ναπολέοντος·
ἡ ἐν Βιέννη σύνοδος ἐνήργει καὶ τὴν καθαιρεσιν τοῦ
Μοναρχάτου, ἀν καὶ πολὺ τοὺς ἐβοήθησε μὲ τὴν οὐδέ-
1815 τερρότητά του· Τοῦτο δὲ γινώσκων, ἀφ' οὗ ἀπέβη
πάλιν ὁ Ναπολέων ἀπὸ τὴν Εὐρωπαν εἰς τὴν Ιαπωνίαν,

ῶρμησε καὶ αὐτὸς νὰ κυριεύσῃ ὅλην τὴν Ιταλίαν· ἀλλ' οἱ οἰκατιῶται του, ἄνθρωποι χαῖροι καὶ οὐτιδανοὶ, καὶ ἀφιλότιμοι διόλου, αὐτοιμόλισαν εἰς τοὺς Α' ουςριακοὺς· καὶ ἔχασεν ὅλον τὸ βασίλειον, καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Γαλλίαν· Καὶ οὕτως ὁ Φερδινάνδος ἤλιθε πάλιν εἰς τὴν Νεάπολιν.

κγ'. Μυζυχῆσαντος δὲ τοῦ Ναπολέοντος προδοσίᾳ τῶν Καλλων, ἔφυγεν ὁ Μοράτης ἀπὸ τὴν Γαλλίαν εἰς τὴν Κορσικὴν· Καὶ ἐκεῖθεν κινήσας πατά τινα συνθήκην νὰ ἔλιθη εἰς τὴν Α' ουςρίαν, ὅπου ἦτον καὶ ἡ γυνή του, ἐρήμωφιθη ὑπὸ τρικυμίας εἰς τὰ μέρη τῆς Νεαπόλεως· καὶ ἐκεῖ συλληφθεὶς, ἐφονεύθη ὑπὸ τῆς διοικήσεως, γενναίως ὑπομείνας τὸν θάνατον· Ε' εἵνθη δὲ καὶ οὗτος ἐνδοξος ἀνὴρ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις.

κδ'. Μετὰ δὲ τὴν μεταβολὴν τῆς διοικήσεως τῆς Ισπανίας, καὶ οἱ Νεαπολιτάνοι ἔκαμαν τὴν αὐτὴν μεταβολὴν· ὥμως ἡ ἴερὰ συμμαχία, μῆσος ἀσπονδον ἔχουσα εἰς τὸ νὰ εἰναι ὁ βασιλεὺς ὑπὸ νόμους, ἔζειλεν Α' ουςριακὰ σρατεύματα, καὶ φυλάττεοντο τὴν ὑπερνομίαν τοῦ βασιλέως.

ΚΕ'. Ι^ς ΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΠΙΤΑΝΗΣΟΥ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ.

α'. Η^ς ἐπτανήσος δημοκρατία λέγεται οὕτω· διότι συνίσταται ἀπὸ ἐπτὰ νήσους· αὗται δὲ εἰναι, ἡ τῶν Κορυφῶν, ἡ τῆς Αγίας Μαύρας, ἡ Κεφαληνία, ἡ Ζάκυνθος, ἡ Κύθηρα· αἱ Ερεικοῦσαι· καὶ ἡ Ιθάκη.

β'. Αὗται αἱ Ελληνικαὶ νῆσοι ἤλιθον εἰς τὴν ξεουσίαν τῶν Ρωμαίων, καθὼς καὶ ὅλη ἡ Ελλὰς·

Ἐπειτα ἔμειναν εἰς τοὺς αὐτοχθότορας τῆς Κωνσταντίνουπόλεως· καὶ ὑπερον οὐδέποτε διαφόρους ἐξονσιαζάσ. Καὶ εἰς τὴν δεκάτην τετάρτην ἐκατονταετηρίδα ὑπετάχθησαν εἰς τοὺς Βενετοὺς· ἀπὸ τοὺς ὅποιους ἥρπασαν οἱ Τούροι μερικὰς, ὅμως πάλιν τὰς ἐκνούσευσαν οἱ Βενετοί.

M. X. γ'. *Καὶ ἔμειναν εἰς αὐτοὺς ἡνῶ τοῦ τέλους τῆς 1797 δεκάτης ὅρδοις ἐκατονταετηρίδος. Καὶ τότε τὰς ἐκνούσεων οἱ Γάλλοι· καὶ τὰς ὠρόμασαν Ι'ωνικὴν δημοκρατίαν.* Μετὸλίγον δὲ ἐκνούσευθησαν Ἐλευθέρως δημο-
1799 κρατία ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς Τοροχίας καὶ τῆς 1807 Ρωσσίας· Άλλῃ ἡ Ρωσσία εἰς τὴν ἐν Τιλσίτῳ εἰρήνῃ παρέδωκε τὴν Επτάνησον εἰς τοὺς Γάλλους, ὡς ἔδιόν της κτῆμα.

δ'. Μετὰ δὲ τὴν πτῶσιν τοῦ Ναπολέοντος, εἰς 1815 τὴν ἐν Ιλαισίῳ συμφωνίαν ἐκηρύχθησαν μὲν αὐτόνοιοι αἱ ρῆσοι αὐταῖ, καὶ ἀνεξάρτητοι· πλὴν ὑπὸ τὴν βαρεῖαν ὑπεράσπισιν τῆς Αγγλίας· ἡ ὅποια, πρὸς σαφῇ ἔνδειξιν τῆς ὑπερασπίσεως, ἐπώλησεν εἰς τοὺς Τούροις τὴν Ηάργαν.

1817 ε'. Οἱ Αογάδες τοῦ γένους ἔκαμαν διάταξιν, 1818 τὴν ὅποιαν ὠρόμασαν Νομοδοτικὸν Χάρτην· τὸν ὅποιον ἐνέκρινε καὶ ἡ Αγγλικὴ διήκησις. Ταύτης δὲ τῆς διατάξεως, τὰ κυριώτταρα ἄριθμα εἶναι ταῦτα. Ή κυριεύουσα θρησκεία εἶναι ἡ Ορθόδοξος Ανατολικὴ. Ή νόμιμος γλῶσσα εἶναι ἡ ἐγχώριος Ελληνικὴ. Ή πολιτικὴ διοίκησις συνίσταται ἐκ τοῦ Νομοδοτικοῦ σώματος, ἐκ τῆς Συγκλήτου Βουλῆς, καὶ ἐκ τῶν Δικαζῶν. Εκλέγονται δὲ κατὰ πέμπτον ἔτος, τὸ μὲν Νομοδοτικὸν σώμα, ἀπὸ τὴν ὁμήγυρων τῶν εὐγενῶν· ἡ δὲ Συγκλήτος Βουλὴ, ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ Νομοδοτικοῦ σώματος· οἱ δὲ δικασταὶ, ἀπὸ τὴν Συγκλήτον Βουλῆν. Ή Συγκλήτος Βουλὴ συνίσταται ἀπὸ ἓνα Πρεδρον, καὶ ἀπὸ πέντε Συμβούλους. Κύριος δὲ ἐπίκλητων· εἶναι δὲ Επαρχος τοῦ βασιλέως τῆς Αγ-

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΤΑΝΑΓΡΑΝΗΣ
ΤΟΜΕΑΣ ΒΟΥΡΓΑΡΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΕΤΡΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠΙΧΑΙΡΗΣΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΕΤΡΟΥ

γλίας· εἰς τοῦ δποίου τὴν δύναμιν καὶ θέλησιν σέ-
κεται ὅλη ἡ ἐλευθερία τῆς Αηιουρωατίας. Εἴ πειδὴ
ἔχει τὸ ερίτεναι ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν του· καὶ δύναται
νὰ δεχθῇ ἢ νά απορρίψῃ τὰ προβλήματα τῆς Συγ-
κλήτου· καὶ καὶ κριώσῃ ἢ νὰ ἀκυρώσῃ τὰ ψηφίσματά
της, κατὰ τὸ δοκοῦνταύτῳ· ὥσε ἡ ἐγχώριος διοίκησις
εἶναι ὡς φαινόμενον ἄγαλμα.

Σ. Καὶ αὕτη μὲν εἶναι ἡ ἐν γένει Ι' σορία τῆς
Επτανήσου· κατὰ μέρος δὲ.

ζ'. Η μὲν γῆσος τῶν Κορυφῶν το παλαιὸν ὄνομά
μάζετο Σχερία, ἔπειτα Κέρκυρα. ἔπειτα Κέρκυρα·
καὶ τελευταῖον Κορυφοὶ ἀπὸ τῆς παλαιᾶς ἀκροπό-
λεως Κορυφῆς. Οἱ πρῶτοι γνωσοὶ αὐτῆς οἰκήτορες
ἦσαν οἱ Φαιάκες· εἰς τοὺς ὅποίους ἥλθεν ἔπειτα ἀποι-
κία τῶν Κορινθίων. Υἱερήθη δὲ τὴν ἐλευθερίαν
τῆς ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Οὐεσπεσιανὸν. Καὶ ἀπὸ
μὲν τοὺς Ι' αὐγαίους ἥλθον εἰς τὴν ἔξουσίαν τῆς Κων-
σαντινουπόλεως· μετὰ δὲ ταῦτα, ποτὲ μὲν ἡτον ἐλευ-
θέρα· ποτὲ δὲ ὑποκειμένη εἰς διαφόρους ἔξουσιας·
καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς Νεαπόλεως τὴν ἔξουσίασαν πολὺν
καιρὸν. Εἰς δὲ τὴν δεκάτην τρίτην ἑκατονταετηρίδα,
φοβούμενοι οἱ Κερκυραῖοι· τοὺς Γεννονηνοίους, ὑπε-
τάχθησαν ἔκουσίως εἰς τὴν ἀρισοκρατίαν τῶν Βενε-
τῶν. Εἰς δὲ τὴν τις' καὶ εἰς τὴν τη' ἑκατονταετηρίδα
ἐπολιορκήθη ἡ Κέρκυρα σκληρῶς ἀπὸ τοὺς Τούρκους·
ὅμως ματαίως. Καὶ εἰς τὴν δευτέραν πολιορκίαν τοὺς
ἔσωσεν ὁ σρατηγὸς τῶν Βενετῶν Κόμης τοῦ Σουλεμ-
βούργου Ματθίας Ι' ωάννης· τοῦ ὅποίου ἦγειραν, καὶ
κολωσσαῖκὸν ἀνδριάντα εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς πόλεως
Κερκύρας.

η'. Η δὲ νῆσος τῆς ἀγίας Μαύρας ὡνομάζετο
ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς Λευκὰς. Καὶ οἱ Λευκάδιοι ἦσαν
εἰς τοὺς παλαιοὺς καὶ ροὺς ὑπὸ τὴν ἔξουσίαν Οὐδυσ-
σέως τοῦ βασιλέως τῆς Ιθάκης. Καὶ μετὰ τὸν θά-
νατόν του ἔγεινε δημοκρατία. Εἶπειτα δὲ ἐπαθεν,
οσα καὶ αἱ λοιπαὶ νῆσοι· εἰς δὲ τὴν δεκατην τρίτην

έκατονταετηρίδα ὑπετάχθη εἰς τὸν Νεαπολίτην Κόμητα Τόχιν· ὅστις ἔκτισεν αὐτοῦ πόλιν, καὶ τὴν ἀνόμασεν ἄγιαν Μαΐραν· ὅθεν ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ὅλη ἡ νῆσος. Εἰς δὲ τὴν δεκάτην πέμπτην καὶ τὴν δεκάτην ὁγδότην ἔκατονταετηρίδα πολλάκις ἐκυριεύθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ πολλάκις ἀπὸ τοὺς Βενετοὺς· τέλος δὲ πάντων κατεινεν εἰς τὴν Βενετίαν, ἥως τῆς καταξοφῆς της. Άντη ἡ νῆσος τὸ μὲν παλαιὸν ἥτον χερσόνησος, συνεχομένη μὲ τὴν ερεθαντήν τῆς. Αὐταντίας· ἔξερον δὲ ἔκουσαν τὸ ξενὸν, καὶ τὴν ἔκαμαν γῆσσον· καθὼς μέν τινες λέγουσιν, οἱ Κερκυραῖοι· καθὼς δὲ ἄλλοι, οἱ Καρχηδόνιοι· καθὼς δὲ ὁ Στράβων, οἱ Κορίνθιοι.

θ'. Η' δὲ Κεφαληνία, ἐλέγετο τὸ παλαιὸν Σάμος, καὶ Μέλαινα Η' πειρος. Καὶ κατὰ μὲν τοὺς μέστοις, ἐδῶ ἥτον ἡ κατοικία τῶν Ταφίων· καὶ ὁ Αὐτιτρύων, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν, ἐδῶ ἐφόνευσε τὸν Ητερόλαον, βασιλέα τῶν Ταφίων. Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν ἔξουσίασαν οἱ Θηβαῖοι· ἔπειτα οἱ Μακεδόνες, καὶ τελευταῖον οἱ Αἰτωλοί. Οἱ δὲ Ιωμαῖοι, κυριεύσαντες αὐτῶν τὴν πόλιν, τοὺς μὲν πολίτας ἐπώλησαν ὡς ἀνδρίποδα· τὴν δὲ νῆσον ἔκαμαν ὑποτελῆ. Εἰς δὲ τὴν δεκάτην τρίτην ἔκατονταετηρίδα τὴν ἐκυρίευσαν οἱ Βενετοί· καὶ εἰς τὴν δεκάτην πέμπτην, τὴν ἥρπασαν οἱ Τούρκοι· ἔπειτα πάλιν τὴν ἐπήραν οἱ Βενετοί· καὶ τὴν είχον, ἥως ὅτου κατελύθη ἡ Λαζαροκρατία των.

ι'. Η' δὲ Ζάκυνθος, τὸ παλαιὸν ὄνομάζετο Χρία. Ταύτης ἡ μητρόπολις ἥτον ἀποικία τῶν Αζαϊῶν. Οἱ δὲ Ζακύνθιοι ἔπειψαν ἀποικίαν εἰς τὴν Ισπανίαν, καὶ ἔκτισαν πόλιν Σάγοντον. Εἶχουσιασαν δὲ ταῦτην τὴν νῆσον κατὰ διαδοχὴν οἱ Αθηναῖοι, οἱ Αιανεδαιμόνιοι, Φίλιππος ὁ Μακεδών· οἱ Ιωμαῖοι, οἱ βασιλεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, καὶ διάκονος Τόχις· ἀπὸ τὸν διπολον τὴν ἥρπασαν οἱ Τούρκοι, καὶ τὴν ἐπώλησαν εἰς τοὺς Βενετοὺς.

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ ΕΠ. ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΚΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Θ. ΜΠΕΛΛΙΟΥ

ια'. Ή δὲ Κύθηρα, τὸ παλαιὸν ἐλέγετο Πορ-
φυροῦσα, ἔπειτα δὲ ἐκλήθη Κύθηρα. Καὶ οἱ μὲν
Ρ'ωμαῖοι τὴν ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτας· οἱ δὲ
Κωνσαντινουπόλιται τὴν ὀνόμαξον Τερρίγον.. Εἰς δὲ
τὴν πτῶσιν τοῦ Αὐτοκλικοῦ βασιλείου τὴν ἐκνοίεν-
σαν οἱ Βενετοί, καὶ τὴν εἶχον ἔως ὅτου κατελύθη ἡ
ἀριστοχρατίστων.

· ιβ'. Καὶ τῆς μὲν Ιθάκης, πατρίδος τοῦ Οδυσ-
σέως, η πόλις, ὀνομάζετο τὸ παλαιὸν Λαλκουεναί.
αἱ δὲ Ιθεικοῦσαι λέγονται κοινῶς Ηαξοί. Καὶ αὖ-
ται δὲ ἀμφότεραι αἱ νῆσοι ἔλαβον τὴν μοῖραν τῶν
λοιπῶν.

Κζ'. ΙΣΤΟΡΙΑ τῶν ΤΟΥΡΚΩΝ.

α'. Φαίνεται ὅτι οἱ Τούρκοι ἦσαν ἐν τῶν ἐν
τῇ Ασίᾳ Σκυθικῶν ἐθνῶν· ἥλιθον ἀπὸ τῆς Κα-
σπίας θαλάσσης, ὅπου εἶναι ἡ πατρὶς των Τουρκε-
σῶν. Εἰς δὲ τὴν Ἐκτηνήν ἐκατονταετηρίδα κατέκησαν
εἰς τὸ ὄρος Ιμαον, καὶ ἐβοήθησαν τὸν αὐτοκράτορα
Ιουστιανὸν τὸν α', κατὰ τῶν Ηερσῶν.

β'. Μετὰ δὲ ταῦτα ἔγειναν μισθωτοὶ σρατιῶται
εἰς τοὺς Αραβίας, καὶ ἐδέχθησαν τὴν Μωαμεθανι-
κὴν των θρησκείαν. Οἱ δὲ Καλίφαι κατέξησαν πολ-
λοὺς ἐξ αὐτῶν ἐπάρχους· οἱ δποῖοι κατ' ὀλίγον χρειο-
ποιήθησαν τὴν ἔξουσίαν τῶν Καλιφῶν· καὶ ἔγειναν
κύριοι τῶν τόπων. Καὶ οὕτως ἐσύνεησαν πολλὰς μι-
κρὰς ἐπικρατείας· ἐξ ὧν ἐπισημότεραι ἦσαν, ἡ τῆς
Λιγύπτου, ἡ τῆς ἐν Ηερσίᾳ Γάζης, καὶ ἡ τῶν Σε-
λιουκιδῶν. Οὗτοι δὲ οἱ Σελιουκίδαι, ὀνομάσθησαν
μὲν οὕτως ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν των Σελιούκον· ὑπέτα-
ξαν δὲ καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη τῶν Τούρκων· καὶ πολλοὺς
τόπους τῶν Καλιφῶν. Επολέμησαν δὲ καὶ τοὺς βα-
σιλεῖς τῆς Κωνσαντινουπόλεως εἰς τὴν Ασίαν, καὶ
ἔλαβον πολλοὺς τόπους αὐτῶν· καὶ ἔζησαν τὸν θρόνον

ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝ ΘΑΝΑΣΙΑΝΟΥ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Θ. ΠΕΤΖΩΥ